

Jiří Weigl: Piráti vyšli z módy

- editor007 | 18. června 2024

ČESKO: Po právě proběhlých evropských volbách se často vášnivě diskutují příčiny jejich - mnohdy překvapivých - výsledků. Jedním z nich je u nás zcela jasný debakl Pirátů, dosud vnímaných jako reprezentanti mladé generace a hlavní představitelé na vyspělém Západě dominující progresivistické ideologie nahrazující v českém prostředí autentické Zelené. Zajímavé na jejich rozhodné porážce je to, že to není ojedinělý, český výsledek, ale že extrémní levičácká progresivistická ideologie a její reprezentanti zaznamenali těžkou porážku a velký úbytek voličské přízně v celé Evropské unii. Svědčí o tom nejen debakl českých Pirátů, kteří skončili v eurovolbách skončili až šestí (získali pouhých 6,2% hlasů a jediný poslanecký mandát), ale i silné oslabení zelené frakce v Evropském parlamentu (pád ze 71 mandátů na 53), což vyjadřuje pokles voličské podpory napříč Evropou.

Mnoho komentátorů to vysvětluje dopady Green Dealu a řadou dalších konkrétních příčin. Já se pokusím předložit do diskuse další, trochu obecnější hypotézu pokoušející se vysvětlit viditelný volební úpadek levicového progresivismu a zřetelný příklon především mladých evropských voličů k antiestablishmentové pravici. To potvrzují volební výsledky ve Francii, Itálii, úspěch AFD v Německu i fenomén našeho Filipa Turka v čele Motoristů.

Začnu genezí moderního levicového progresivismu, respektive jeho vzepětím k pozici podstatné součásti politického, mediálního a kulturního mainstreamu na Západě, tj. především v USA a Západní Evropě. Tato levicová, svým původem neomarxistické ideologie začala na Západě zřetelně dominovat na počátku nového milénia. Byla jednak reakcí na triumf reaganovsko-thatcherovského konzervativního liberalismu na konci 80. let, jež symbolizovalo vítězství Západu ve studené válce, ekonomická liberalizace a globalizace, návrat trhu do centra hospodářské politiky a maximální privatizace.

Tato éra přinesla světu ohromný růstový impuls, uvolnila podnikání a dala mu globální dimenzi. Do světového tržního hospodářství byly zapojeny postkomunistické země východní Evropy a Čína, která se otevřela světu a kapitalistickému podnikání, zůstávajíc při tom totalitní komunistickou mocností. Tyto faktory přivedly vyspělé země Západu, které byly hlavními hybateli i beneficienty tohoto vývoje, do éry vrcholné prosperity. Přesun materiální výroby na východ a nízké výrobní náklady v Číně i východní Evropě snížily ceny většiny zboží, zisky se přelývaly z Východu na Západ a jeho obyvatelé zažívali éru nebývalého materiálního blahobytu, který vypadal trvalý a věčný.

Tomu odpovídala i společenská atmosféra, kterou charakterizoval lehkomyšlný nezájem o vytváření bohatství a o jeho zdroje a příčiny, které byly považovány za věčné. Bohatá a zvykaná společnost přesto nebyla šťastná a začala se vyžívat ve zvláštní společenské hypochondrii. Kdesi v podvědomí jí hlodal existenční strach, přesvědčení, že současný blahobyt není věčný a že hrozí trest (boží, přírodní) za hříšný život. Na pomoc přispěla neomarxistická ideologie, která rozmařilá, zvykaná a hypochondrická západní společnost na přelomu milénia nabídla svá pseudorevoluční a pseudovědecká východiska. Socialistickou revoluci, zdiskreditovanou sovětským experimentem a neuskutečnitelnou na moderním Západě, nahradila koktejlem nových -ismů, které odpovídaly životnímu pocitu mladé generace oné výjimečné doby. Byl nerevoluční, ale dostatečně radikální, jeho apel byl silně morální a moralistní, byl kolektivistický a byl v ostrém protikladu s individualistickou ideologií předchozího období, tj. s ideovým světem rodičů a učitelů. Splňoval tedy všechny nároky mladé revoltující generace.

Progresivismus s jeho klimatickým alarmismem, feminismem, genderismem, nediskriminací a inkluzí

spolu s nekompromisní politickou korektností v průběhu uplynulých dvaceti let zcela prostoupil všechny mezinárodní instituce, politické struktury, ekonomiku, kulturu i další společenské oblasti zemí vyspělého Západu a stal se skutečným mainstreamem. Jeho hlavní charakteristikou byl jako u všech levicových ideologií nezáměr o tvorbu zdrojů společenského bohatství a voluntaristické přesvědčení, že zdroje jsou a vždy budou. Z centra pozornosti vytěsnil člověka a jeho zájmy a nahradil ho abstraktní planetou či přírodou. V jejím jménu obětoval svobodu jednotlivce a nahradil ji diktátem samozvané avantgardy aktivistů, převychovávajících násilím společnost podle svých kolektivistických pseudovědeckých představ.

Celé tato přeměna proběhla v průběhu dvou dekad tiše, salámovou metodou zajišťována ovládnutím vysokého školství, akademických struktur, médií a politiky postupnou infiltrací progresivistickými aktivisty a jejich neziskovými organizacemi.

Výsledky známe - postupný hospodářský úpadek Západu, život na stále větší a větší dluh, umělé podvazování ekonomik zelenou ideologií, deindustrializace, masová migrace a s ní spojená neúnosná zátěž pro elementární homogenitu společnosti, organizovaný rozklad základních společenských struktur, především rodiny, dramatický pokles porodnosti, neudržitelnost sociálních systémů atd.

V polovině třetí dekad nového milénia vypadá západní společnost podstatně jinak než na jeho počátku. Lehkomyšlný optimismus ohledně zdrojů je ten tam. Bohatství odplynulo spolu s materiální výrobou na Východ, zbyly jenom těžko splatitelné dluhy. Doinkichotský boj za záchranu klimatu a planety si vybírá daň v podobě klesající životní úrovně, ztráty pracovních perspektiv pro milióny lidí, uměle vyvolávané zdražování a růst životních nákladů likvidují masovou střední třídu, jejíž konzumní životní styl poháněl kola ekonomiky. Dnešní mladou generaci začíná více než "klimatický žal" charakterizovat strach z bezprostřední vlastní budoucnosti, obavy z nedostupnosti samostatného bydlení, energie a další existenční starosti.

Jestliže před dvaceti let bylo „cool“ dávat mezi zvykanými vrstevníky na odiv asketismus, altruismus, okázale opovrhovat životním stylem a hodnotami svých bohatých rodičů - a při tom se od nich nechat samozřejmě vydržovat -, dnes se situace mění.

Neuvědomujeme si často, jak čas rychle letí, z dredatých nonkonformních pseudorevolucionářů se stávají „hofráti“ a dokonce ministři, progresivismus je už ideologií rodičů a učitelů, kteří ji nemilosrdně vtlačují do hlav nepoddajných žáků. Grétě Thunbergové naslouchají nábožně politické celebrity - je jasné, že s ní už žádnou skutečnou revoltu nelze zažít. Wokismus je dnešní establishment a začíná být v očích nastupující mladé generace demodé. Kyvadlo již u ní dosáhlo své úvrati a začíná se vracet zpět, i když nelze v žádném případě podceňovat snahu jeho pohyb násilím zastavit.

Pro postkomunistické země, jako je Česká republika, je soudobý progresivismus zjevný import ze Západu, vnucovaný hlavně přes mezinárodní organizace, především EU, a prostřednictvím progresivistických neziskových organizací, ale i velkým byznysem, který jej aktivně šíří. Pro generace, které zažily komunismus, jsou woke fantasmagorie absolutně nepřijatelné. Vzhledem k tomu, že tyto země zdaleka nedosáhly úrovně materiálního blahobytu vyspělého Západu, ani mladí lidé většinou autenticky nesdílejí klimatické, genderové a imigrační priority dnešní pokrokové západní levice. Tak jak se Západ hospodářsky propadá a sílí patologické jevy vyvolané progresivistickou agendou, jeho atraktivita v naší společnosti dále klesá.

Neúspěch Pirátů proto nepovažují za takové překvapení, jako mnozí komentátoři. U nás nikdy nepotvrdili, že by byli autentickou politickou silou s dostatečnými domácími kořeny. Připočteme-li k tomu jejich nevýrazné a málo úspěšné vládní angažmá, opuštění některých konstant původních priorit (pacifismus, propalestinské postoje, důraz na digitální technologie), zdá se, že jejich volební

propad je logicky, trvalý a těžko zastavitelný. Jsou reprezentanty ideologie, která může slavit úspěchy jen za extrémně dobrého počasí, kdy si její výstřelky může společnost chvíli dovolit.

Bohužel vstupujeme do těžkého období, kdy o prosperitu a životní standard budeme muset velmi těžce bojovat. A nebudeme v tom sami. Volby v Německu poskytly v tomto směru ještě přesvědčivější obraz.

AUTOR: Jiří Weigl